

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Pavlae Nobilissimae Romanæ Viduæ, ex ea quam B. Hieronymus ad filiam eius Eustochium epist. 27. præclarè conscripsit. Obijt autem Anno à partu virgineo 404. Innocentij Rom. Pontif. 3. Aetatis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

Christiani
eius habere
reliquias.

472

VITA S. PAVLAE

rei efficiendæ, & sanctæ illibatæque carnis per-
fruendæ.

Cadaver e-
ius igne con-
sumitur,

Ossa eius re-
uerenter re-
ponuntur.

Nam certi homines Nicete, patrem Herodis, Dalce fratrem, submonebant, vt Præsidentem exora-
ret, ne corpus eius cuiquam daret, ne Christiani
dicebant, crucifixo illo derelicto, hunc venerari
incipiant. Atque hæc Iudæis submonebantibus obni-
xeque instantibus, aggressi sunt. Iudæi autem nos,
quibus in animo erat illum ex igne eximere, ac-
curatè obseruabant. Centurio autem cum videret
Iudæos instare contentius, corpus martyris in
medio poni, & vt gentium mos fert, igni combu-
ri iubet. Sic nos postea ossa eius potiora, lapillis
preciosis auroque puriora, ex cineribus selecta eo
loco reposuimus, qui illis erat decorus consenta-
neusque. Ista de beato Polycarpo, qui Smyrnæ
martyrium obiit, cum alijs duodecim ex Phila-
delphia profectis, qui idem genus mortis luben-
tes pertulerunt, literis mandata sunt. Qui solus
præ cæteris multo maxima nominis celebritate
apud omnes floruit, vsque adeo vt ipsi gentibus
vbique locorum frequens in ore & sermone
versetur. Talem quidem exitum res ab admi-
rabili & apostolico Polycarpo gestæ, tandem con-
secutæ sunt.

Vide Caf.
Baron Ann.
Tom 5, &
not in mat-
tyr. Rom.

VITA S. PAVLAE NOBILISSIMAE
Romane Viduæ, ex ea quam B. Hieronymus ad filiam
eius Eustochium epist. 27. præclarè conscripsit. Obijt
autem Anno à partu virgineo 404. Innocentijs
Rom. Pontif. 3. Aetatis verò suæ circa 57.
Arcad. & Honor. Imperato-
rum 10.

16. Ianuar.

SANCTA ac venerabilis Paula nobilis gene-
re, sed multo nobilior sanctitate, potè quon-
dam di-

Genus s.
Pauli & pa-
tria.

dam diuitijs, sed nunc Christi paupertate insigni-
 or, Gracchorum stirps, soboles Scipionum, Pauli
 hares, cuius vocabulum trahit, Martiæ Papyriæ,
 matris s. fricani, vera & germana progenies: Ro-
 ma prætulit Bethleem, & auro tecta fulgentia in-
 formis luti vilitate mutauit; Non maremus,
 quod talem amisimus, sed gratias agimus quod
 talem habuimus. imò habemus. Deo enim viuūt
 omnia; & quidquid reuertitur ad Dominum, in
 familiæ numero computatur. Quanquam amif-
 so illius cælestis domus habitatio sit; qua quam-
 diu in corpore fuit peregrinata est à Domino, &
 voce semper flebili conquerebatur; Heu mihi
 quia incolatus meus prolongatus est, habitau-
 cum habitantibus Cedar, multum peregrinata
 est anima mea. Cupio dissolui & esse cum Chri-
 sto. Quoties autem infirmitate corpusculi (quam
 incredibili abstinentia & duplicatis contraxerat
 ieiunijs) vexabatur hoc in ore volebat; Subijcio
 corpus meum, & in seruitutem redigo: ne alijs
 prædicans, ipsa reprobâ inueniar. Inter doloris
 aculeos, quos mirâ patientia sustinebat, quasi a-
 pertos sibi coelos adspiceret, loquebatur; Quis
 dabit mihi pennas sicut columbæ & volabo & re-
 quiescam? Vis lector breuiter eius scire virtutes?
 Omnes suos pauperes, pauperior ipsa dimisit.
 Nec mirum de proximis & familiola, quam in v-
 troque sexu de seruis & ancillis in fratres soro-
 resque mutauerat, ista proferre; cum Eustochium
 Virginem & deuotam Christo filiam: procul
 à nobili genere sola fide & gratia, diuitem reli-
 querit.

Alij alius repetant, & à cunabilis eius, ipsis-
 que (vt ita dicam) crepundijs matrem Blesillam
 & Rogatum proferant patrem; quorum altera
 Gg ε Scipio-

2. Cor. 5.
Desiderium
moriendi.
Psal. 119.
Philipp. 1.
Admiranda
eius absti-
nentia.
1. Cor. 9.
Eximia ei-
us patientia.
Psal. 54.
Voluntaria
paupertas
eius.

Scipionum Gracchorumque progenies est: alter per omnes ferè Græcias vique hodie stemmatibus & diuitijs, ac nobilitate Agamemnonis fertur sanguinem trahere, qui decennali obsidione Troiam deleuit. Nos nihil laudabimus nisi quod propriū est, & de purissimo sanctæ mentis fonte profertur.

Iungitur
Toxotio
viro.

Tali igitur stirpe generata, iuncta est viro Toxotio AENEÆ & Iuliorum altissimū qui sanguinē trahit. Vnde etiam filia eius Christi Virgo Eustochium, Iulia nuncupatur, & ipse Iulius à magno demissū nomen Iulo. His, inquam, orta maioribus & fecunditate ac pudicitia probata, primum viro, deinde propinquis & totius vr̄bis testimonio, quinque **Liberi eius.** liberos edidit, Blefillam, super cuius morte eam Romę consolatus sum, Paulinam, quæ sanctum & admirabilem virum, & propositi, & rerum suarum Pammachium reliquit hæredem, Eustochium, quæ nunc in sanctis locis virginitatis & Ecclesiæ monile pretiosum est; Rufinam, quæ immaturo funere pium matris animum conseruauit, & Toxorium.

Postquam vir mortuus est (quem ita planxit, ut propè ipsa moreretur) ita se conuertit ad Domini seruitutem, ut omnes penè diuitias in pauperes erogaret. Quis inopum moriens, non illius vestimentis obuolucus est? Quis clinicorum non eius facultatibus sustentatus est? quos curiosissime tota vr̄be perquirens, damnum putabat si quisquam debilis & esuriens cibo sustentaretur alterius. Spoliabat filios, & inter obiurgantes propinquos maiorem se eis hæreditatem Christi misericordiam dimittere loquebatur. Quid in cunctos clementissimum animum & bonitatem etiam in eos, quos nunquam viderat, euagantem commemorem? Nec diu potuit excelsi apud seculum generis & nobilissimi.

Sana eius
benignitas
in pauperes

nobilissimæ familiæ visitationes & frequentiam
 sustinere. Mærebat honore suo, & ora laudantium
 declinare ac fugere festinabat. Cumque Orientis
 & Occidentis episcopos ob quasdam ecclesiarum
 dissensiones Romam Imperiales literæ contraxif
 sent, vidit admirabiles viros. Christi que Pontifices
 Paulinum Antiochenę vrbis episcopum, & Epi
 phanium Salaminę Cypri, quæ nunc Constantia
 dicitur, quorum Epiphanium etiam hospitem ha
 buit, Paulinum in aliena manentem domo, quasi
 proprium humanitate possedit. Quorum accensa
 virtutibus, per momenta patriam deserere co
 gitabat, non domus, non liberorũ, nõ familiæ, nõ
 possessionum non alicuius rei, quæ ad seculũ per
 tinet, memor, sola si dici potest, & incomitata ad
 eremum Antoniorum atque paulorum pergere
 gestiebat. Tandemque exacta hyeme, aperto mari,
 redeuntibus ad ecclesiæ suis episcopis, & ipsa vo
 to cum eis ac desiderio nauigavit. Quid ultra dif
 fero? Descendit ad portum, fratre, cognatis, affini
 bus, & quod his maius est, liberis prosequentibus,
 & clementissimam matrem pietate vincere
 cupientibus. Iam carbasa tenebantur, & remo
 rum ductu navis in altum protrahebatur. Par
 tus Tororius supplices manus tendebat in lit
 tore. Rufina iam nubilis, vt suas expectaret nu
 ptias, tacens fletibus obsecrabat, & tamen illa sic
 cor ad cælũ tendebat oculos, pietatẽ in filios, pie
 tate in Deũ superans. Nesciebat se matrẽ vt Chri
 sti probaret ancillã. Torquebantur viscera & qua
 si a suis membris distraheretur, cum dolore pu
 gnabat. & amorem filiorum maiore in Deũ amo
 re contemnens, in sola Eustochio, quæ & propositi
 & nauigationis eius comes erat, acquiescebat.

Aliena a s
Ambitione

Epiphanius
Hospes S.
Paulæ.

Nota forti
tudine ani
ma in tantã
matrona.

Gg 4

Sulca

Sulcabat interim nauis mare, & cunctis, qui ea vehebantur, littora respicientibus, ipsa avertos tenebat oculos, ne videret, quos sine tormento videre non poterat. Fateor nulla sic amavit filios quibus antequam proficisceretur, cuncta largita est, exhaeredans se in terra, vt hereditatem inueniret in caelo.

Flauillie
Domitillae
exilium.

S. Paula
multa largitur
monachis
Cypri.

Sancta loca
& mona-
chorum cel-
lulas S. Pau-
la visitat.

Delata est ad insulam Pontiam quam clarissima quondam foeminarum sub Domitiano Principe pro confessione nominis Christiani, Flauillae Domitillae nobilitauit exilium, vidensque cellulas in quibus illa longum martyrium duxerat, sumptis fidei alis, Hierosolymam & sancta loca videre cupiebat. Tandem post Rhodum & Lyciam, vidit Cyprum, vbi sancti & venerabilis Ephanij pedibus proculata, decem ab eo diebus tentata est: non in refectioem, vt ille arbitrabatur, sed in opus Dei, vt re comprobatum est. Nam omnia illius regionis lustrans monasteria, prout potuit, refrigeria sumptuum fratribus dereliquit, quos amor sancti viri de toto illic orbe co-duxerat. Inde breui cursu transfretauit Seleucia, de qua ascendens Antiochiam, sancti Confessoris Paulini modicum charitate detenta, media hyeme, calente ardore fidei, foemina nobilis, quae prius Eunuchorum manibus portabatur, a se sedens profecta est. Omnia deinde loca, quae sacris voluminibus continentur, eximia quadam pietate & incredibili in sanctos munificentia visitauit. Per singulos sanctos Christum se videre credebat: & quicquid in illos contulerat, in Domino se contulisse laetabatur. Mirus ardor & vix in foemina credibilis fortitudo. Oblita sexus & fragilitatis corporeae, inter tot millia monachorum cum puellis suis habitare cupiebat, & fortitan cun-

tan, cunctis eam suscipientibus impetrasset, ni-
maius sanctorum locorum retraxisset desideriu.
Tandem in sanctam Bethleem læta perueniens,
ibi perpetuo mansura, angusto per triennium
mansit hospitio, donec extrueret cellulas ac
monasteria, & diuersorum peregrinorum iuxta
viam conderet mansiones in qua Maria & Ioseph
hospitium non inuenerant.

Conditio
nasteria in
Bethleem.

Ibidem tanta se humilitate deiecit, vt qui
eam non vidisset, & pro celebritate nominis vi-
dere gestisset, ipsam esse nō crederet. sed ancilla-
rum virginitatem; & cum frequentibus virginum
choris cingeretur, & veste, & voce & habitu & in-
cessu minima omnium erat; Nunquam post viri
mortem vsque ad diem dormitionis suæ, cum vl-
lo comedit viro, quamuis eum sanctum & in-
Pontificali sciret culmine constitutum. Balneas,
nisi periclitans, non adiit. Mollia, etiam in grauif-
sima febre, lectuli strata non habuit; sed super
durissimum humum stratis ciliciolis quiescebat;

Eius humi-
litas.

Scatum eius

si tamen illa quies dicenda est, quæ iugibus pen-
orationibus dies noctesque iungebat. Leuia pec-
cata ita plangebat vt eam grauissimorum crimi-
num crederes reā. Cūque à nobis crebrius mone-
retur, vt parceret oculis, & eos seruaret euāgelicę
lectioni, aiebat, Turpanda est facies, quam contra
Dei præceptum purpurisso & cerussa & stibio sa-
pè depinxi. Affrigendum corpus, quod multis va-
cauit delictis. Longus risus, perpeti compensan-
dus est fletu. Mollia linteamina, & serica pretio-
sissima, asperitate cilicij commuanda. Quæ viro
& sæculo placui, nunc Christo placere desidero.

Digni Penā
tentiz fru-
ctus.

Castitas in-
signis.

Si inter tales tantasque virtutes castitatem in
illa voluero prædicare, superfluous videar; in qua
etiam cum secularis esset, omnium Romæ matro-

Gg s narum

Liberalitas.

2. Cor. 8.

narum exemplum fuit; quæ ita se gessit, ut nunquã de illa etiam maledicorum quicquam auderet fama confingere. Nihil animo eius clementius, nihil erga humiles blandius fuit. Si pauperem videbat, sustentabat; si diuitem ad benefaciendum hortabatur. Liberalitas sola excedebat modum. Fator errorem meum. Cum in largiendo esset profusior, arguebam, illud proferens de Apostolo: Non ut alijs sit refrigerium, vobis autem tribulatio; sed ex æqualitate in hoc tempore, ut vestra abundantia et ad illorum inopiam, & illorum abundantia sit ad vestram inopiã. Et prouidendũ esse, ne quod libenter semp̄ facere nõ posset, multa huiusmodi, quæ illa mira verecundia & sermone parcissimo dissoluebat, testem inuocans Deum, se pro illius nomine cuncta facere; & hoc habere voti, ut mendicans ipsa moreretur: & vnum nummum filix non dimitteret, & in funere suo aliena sindone inuolueretur. Ad extremum sic inferebat; Ego si petiero, multos inueniam, qui mihi tribuant; iste mendicans si à me non acceperit, quæ ei positi etiam de alieno tribuere, & mortuus fuerit, a quo eius anima requiretur; Ego cautiores in re familiarari esse cupiebam: sed illa ardentior fide, toto Saluatori animo iungebatur, & pauperem Dominum pauper spiritu sequebatur, reddens ei quod acceperat, pauper pro ipso effecta. Denique consequuta est quod optabat, & in grandi ære alieno filiam dereliquit, quod hucusque debens, non suis viribus, sed Christi se confidit misericordia reddituram.

Verum hæc possunt esse communia cum multis, & scit diabolus non in summo virtutum culmine posita. Scimus plerosq; dedisse eleemosynam, sed de proprio corpore nihil dedisse; Porrexisse egenti.

egentibus manum. sed carnis voluptate superatos; dealbasse ea, quæ foris erant, & intus plenos fuisse ossibus mortuorum. At non Paula talis; quæ tantæ continentiæ fuit, ut propè mensuram excederet & debilitatem corporis nimis ieiunijs ac labore contraheret. Quæ exceptis diebus festis vix oleum in cibo caperet: ut ex hoc vno existimetur quod de vino & liquamine, piscibus & lacte & melle & ouis & reliquis, quæ gustui suavia sunt, iudicaret.

Semper quidem virtutes sequitur invidia, feruntque summos fulgura montes. Suscitauerat ei Dominus Adad Idumæum, qui eam colaphizaret, ne se extolleret; & quasi quodam stimulo carnis sæpius admonebat, ne magnitudo virtutum altius raperet, & aliarum vitiiis sceminarum se in excessu crederet constitutam. Ego aiebam, liuori esse cedendum, & dandæ insaniam locum; quod fecisset Iacob in fratre suo Esua, & Dauid in pertinacissimo inimicorum Saul; quorum alter in Mesopotamiam fugerit, alter se Allophylistradiderit, malens hostibus, quam inuidis subiacere. At illa respondebat; Iustè hæc diceret, si diabolus contra seruos Dei & ancillas non ubique pugnaret, & ad omnia loca fugientes non præcederet; si non sanctorum locorum amore retineret. & Bethlehem meam in alia possem reperire parte terrarum. Cur enim non patientia liuorem superem? Cur non humilitate frangam superbiam, & percutienti maxillam offeram alteram? Nonne apostoli gloriabantur, quando pro Domino sunt passi contumeliam? Beati dicuntur in Euangelio, qui persecutionem patiuntur propter iustitiam. Secura sit conscientia quod non propter peccata patiamur: & afflictio in seculo materia præ-

Invidia virtutum comes.

Genes. 27.
1. Reg. 27.

Actor. 5.
Matthei 5.

Noui

Sufurrones
perniciosif-
simi.

1. Corinth.

4.

1. Corinth.

1.

Multas vir-
gines collig-
it in mo-
nasterijs.

Frequentat
Psalmodia.

Industria e-
ius.

Humanitas
in egrotos.

Noi sufurrone[m] quendam (quod genus ho-
minum perniciosissimum est) quasi beneuolun-
nunciasset, quod pro nimio feruore virtutum qui-
busdam videretur insana, & cerebrum illius dice-
rent confouendum. Cui illa respondit; Theatrum
facti sumus mundo, & angelis & hominibus. Et
Nos stulti propter Christum, sed stultum Dei, sapi-
entius est hominibus.

Dicam & de ordine monasterij, quomodo san-
ctorum continentiam in suum verterit lucrum. Se-
minabat carnalia, vt meteret spiritualia: dabat
terrena, vt caelestia tolleret, breuia concedebat, vt
pro his aeterna mutaret. Post virorum monasteriu[m],
quod viris tradiderat gubernandum, plures Virgi-
nes, quas e diuersis prouincijs congregarat, in tres
turmas monasteriaque diuisit, ita dumtaxat, vt in
opere & in cibo separatae, psalmodijs & orationi-
bus iungerentur. Mane, hora tertia, sexta, nona, ve-
spere, noctis medio, per ordinem Psalteriu[m] can-
bant, nec licebat cuiquam fororum ignorare psal-
mos, & non de scripturis sanctis quotidie aliquid
discere. Vnus omnium erat habitus. Linteami-
ne ad tergendas, solum manus utebantur. Si qua
tardior vel veniebat ad psalmos, vel erat in opere
pigrior, varijs eam modis aggrediebatur. Si erat i-
racunda, blanditijs, si patiens, correptione. Exce-
pto victu & vestitu, nullam habere quicquam pa-
tiebatur. Iurgantes inter se, sermone lenissimo so-
derabat. Lasciuientem adolescentularum carnem
crebris & duplicatis frangebatur ieiunijs, malens eis
stomachum dolere, quam mentem. Quod inter
seculi homines vel leue putatur vel nihil, hoc in
monasterijs grauissimum dicebat esse delictum.
Quid memorem clementiam & sedulitatem in e-
grotantes, quas miris obsequijs & ministerijs con-
fouebat

fouebat: Cumque alijs largientibus largè præberet
 orna, & esum quoque exhiberet carniū: si quā-
 do ipsa egrotasset, sibi nō indulgebat; & in eo in-
 qualis videbatur, quod in alijs clementiam, in se
 duritiam commutabat. Referam quod expertus
 sum. Mense iulio feruentissimis estibus incidit in
 ardorem febris, & post desperationem, cūm Dei
 misericordia respirasset, & medici persuaderent
 ob refectiōem corporis vino opus esse tenui &
 parco, ne aquam bibens, in hydropem verteretur,
 & ego clam beatum Epiphanium rogarem, ut eam
 moneret, immō compelleret vinum bibere, illa ut
 erat prudens & solertis ingenij, statim sensit infi-
 dias: & subridens meum esse quod ille diceret, in-
 timavit. Quid plura? Cūm beatus Pontifex post
 multa hortamenta exisset foras, quærenti mihi
 quid egisset, respondit: Tantum profeci, ut seni ho-
 mini penè persuaserit, ne vinum bibam. Hęc refe-
 ro, non quod incōsideranter & ultra vires sumpta
 onera probem, sed quod mentis eius ardorem &
 desiderium fidelis animæ ex hac quoque probare
 velim perseverantia, decantantis: Sitiuit anima
 mea in te, quam multipliciter tibi caro mea. Miser
 ego homo, quis me liberabit de corpore mortis
 huius? Dicit prudens lector, pro laudibus me vi-
 tuperationem scribere. Testor Iesum, cui illa ser-
 uavit, & ego seruire cupio, me vtramque in partē
 nihil fingere, sed quasi Christianum de Christiana,
 quæ sunt vera, proferre, id est, historiam scribere,
 non panegyricum: & illius vitia, aliorum esse vir-
 tutes.

Erga se se-
 ueritas.

Indiscretio
 culpanda.
 Psa. 102.
 Rom. 7.

Ingenij eius
 præstantia.

Nihil fuit ingenio eius docilius. Tarda erat ad
 loquendum, velox ad audiendum. Scripturas san-
 ctas tenebat memoriter. Denique compulit me, ut
 verus & nouum instrumentum cum filia, me disse-
 rente,

rente, perlegeret. Loquar & illud quod fortassis videatur incredibile; Hebraeam linguam discere voluit, & consequuta est, ita ut psalmos Hebraice, & sermonem absque vlla Latinae linguae proprietate personaret. Non debeo silentio praeterire, quando exultauerit gaudio, quod Paulam neptem suam, ex Leta & Toxotio genitam, immo voto & futurae virginitatis repromissione conceptam, audierat in cunis & crepitaculis balbutiente lingua, alleluia cantare. In hoc enim solum patris desiderium habuit, ut filium, nurum, neptem renunciaffe seculo & Christo seruire cognosceret.

Verus amor
eius in ne-
potcs.

Quid agimus anima? Cur ad mortem eius venire formidas? Hucusque prosperis nauigauimus ventis, & crispantia maris aequora labens carina sulcauit: nunc in scopulos incurrit oratio, & rumentibus fluctuum motibus praesens utriusque nostrum intentatur naufragium. Quis enim sicis possit oculis Paulam narrare morientem? Incidit in grauissimam valetudinem, imò quod optabat, inuenit, ut nos desereret, & plenius Domino iuge retur. Quid diu immoror & dolorem meum differendo facio longiorem. Sentiebat prudentissima foeminarum, adesse mortem, & frigente alia parte corporis atque membrorum, solum animae teporem in sacro pectore palpitare: & nihilominus quasi ad suos pergeret, alienosque desereret, illos versiculos susurrabat; Domine dilexi decorem domus tuae & locum habitationis gloriae tuae. Et quam dilecta tabernacula tua Domine vitutu, concupiscit & deficit anima mea in atria Domini. Et: elegi abiecta esse in domo Dei mei, magis quam habitare in tabernaculis peccatorum. Cumque a me intergeretur, cur taceret, cur nollet respondere, an doleret aliquid: Graeco sermone respondit, nihil se habere

Psalm. 25.

Psalm. 87.

se habere molestis, sed omnia quæta & tranquilla pericere. Post hæc obmutuit, & clausis oculis, quasi iam mortalia despiceret, vsque ad expirationem animæ, eosdem repetebat verba siculos, ut quod dicebat, vix audire possemus, digitumque ad ostensens, crucis signum pingebat in labijs. Defecerat spiritus, & anhelabat in mortem: anima que erumpere gestiens, ipsum stridorem, quo mortalium vita finitur, in laudes Domini conuertebat. Adierant Hierosolymarum & aliarum urbium Episcopi & Sacerdotum inferiores gradus, ac Levitarum innumerabilis multitudo. Omne monasterium virginum & monachorum chori repleuerant. Cumque alij Pontifices, lampades, cereosque præferrent, alij choros psallentium ducerent, in media Ecclesia speluncæ Saluatoris est posita. Totæ ad sanus eius Palæstinæ urbium turba conuenit. Sacrilegium putabant, qui non tali scemine ultimam reddidisset officium. Viduæ & pauperes; in exemplum Darcadis, vestes ab ea præbitas ostendebant. Omnis inopum multitudo matrem & nutritiam se perdidisse clamabat. Quodque mirum fuit, nihil pallor mutauerat faciem: sed ita dignitas quædam & grauitas ora compleuerat, ut eam putares non mortuam sed dormientem. Hebræo, Græco, Latino, Syroque sermone psalmi in ordine personabant, non solum triduo donec & subter Ecclesiam, & iuxta specum Domini conderetur: sed per omnem hebdomadam, cunctis qui venerant, suum funus & proprias credentibus lachrymas. Venerabilis virgo filia eius Eustochium, quasi ablactata super matrem suam, abstrahi à parente non poterat: deosculari oculos, hædere vultui, totum corpus amplexari, & se cum matre velle sepeliri.

In supreme
spiritu
Crucis si-
gnum sibi
imprimis.

Actor. 26.

Pulchritudo
vultus
eius post
mortem.

Amor filie
in matrem.

Secura

Martyrium
quotidianū

D. Hierony-
mus inuo-
cat S. Paulā.

Secura esto Eustochium, magna hereditate ditata es. Pars tua Dominus, & quo magis gaudeas, mater tua longo martyrio coronata est. Non solum nimis effuso sanguinis in confessione reparatum, sed deuote quoque mentis seruitus immaculata, quotidianum martyrium est. Illa corona de rosis & violis plectitur, ista de lilijs. Vale. o Paula, & cultoris tui vltimam senectutem orationibus iuuua. Fides & opera tua Christo te sociant: praesens facilius quod postulas impetrabis. Exegi monumentum tuum aere perennius, quod nulla destrueret possit verustas. Incidi elogium sepulchro tuo quod huic volumini subdidi, & quocumque noster sermo peruenerit, te laudatam, te in Bethlehō conditam lector agnoscat.

Epitaphiū
S. Paulae.

Titulus Sepulchri.
Scipio quam genuit, Pauli fudere parentes,
Gracchorum soboles, Agamemnonis inlyra proles,
Hoc iacet in tumulo; Paulam dixere priores
Eustochy genitrix, Romani prima Senatus,
Pauperiem Christi & Bethlemitica rura sequuta est.

In fronte Sp. lunae.

Aspicis augustum praesepum sepulchrum?
Hospitum Paulae est, caelestia regna tenentis.
Fratrem, cognatos, Romanam patriamque, relinquentis,
Dititias, sobolem, Bethlemi conditur antro.
Hic praesepum tuum Chryste, atque hic mystica Magi
Munera portantes, hominibus Deoque dedere.
Vixit in sancto proposito, Romae annos quinque,
Bethleem annos viginti. Omne vitae tempus
impleuit annis quinquaginta sex, mensibus octo,
diebus viginti & octo.

INSIGNE